

Een preek van J.C. Philpot: De schatten die in de duisternis zijn

uitgesproken in Londen op dinsdagavond 2 augustus 1853

overgenomen uit Zestal leerredenen, deel 6

“Ik zal voor uw aangezicht gaan en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. En Ik zal u geven de schatten die in de duisternissen zijn en de verborgen rijkdommen, opdat gij moogt weten dat Ik de HEERE ben, Die u bij uw naam roept, de God Israëls.” Jesaja 45:2-3

Tot wie werden deze woorden gesproken? zo vragen wij al aanstonds. En wij antwoorden: Tot Kores of Cyrus. En wie was Kores? Hij was koning van Perzië. Maar hoe komt Kores hier zo als hoofdpersoon voor in Gods Woord; en waarom gaf de Heere zulke beloften aan een heidens vorst? De Heere had Kores, hoewel een heidens heerser zijnde, als instrument en middel verkoren tot een bijzonder bepaald werk, hetwelk daarin bestond, dat hij de grote Chaldeeuwse opperheerschappij zou omverwerpen, de stad Babylon innemen, en de kinderen Israëls tot hun eigen land doen terugkeren; en daarom vinden wij hem hier, honderd en zeventig jaren reeds vóór de voltoering van zijn arbeid, uitdrukkelijk aangewezen en met name genoemd door de met de Heilige Geest begiftigde profeet. Welk een bewijs, voorwaar, van de ingeving des gezegende Geestes van Gods Woord, alsmede, dat alle gebeurtenissen en zaken onder Gods bestuur en naar Zijn bepaalde raad geschieden!

Nochtans, was het niet slechts het uitdrukkelijk noemen van zijn naam; maar zelfs het werk dat hij te verrichten had, werd alreeds ver vóór deszelfs mogelijkheid en noodzakelijkheid aangewezen en verkondigd. Het werk waartoe hij zou opstaan en Goddelijk bepaald was, bestond in de bevrijding der twee stammen van Juda en Benjamin uit de ballingschap, waarin zij gevangelijk weggevoerd waren naar Babylon, als een rechtvaardige straf hunner zonden; waarin zij de tijd van zeventig jaren zouden doorbrengen. Hen dus te bevrijden uit de Babylonische gevangenis en ten einde van de zeventig jaren te helpen wederkeren, was het werk dat Kores, naar Gods bepaalde raad, te verrichten had. De voltoering daarvan was een zeer groot werk voor hem, ja, zo groot, dat hij het buiten de bijzondere hulp en tussenkomst van God, niet kon volbrengen. Immers, hij had daartoe een stad te veroveren, welker muren vijftig ellen breed waren en twee honderd voeten hoog, ingesloten door een wijde gracht met diepe wateren, en afgesloten met honderd koperen poorten. Daarbij was de stad zó wel bemand en van het nodige voorzien, en dat alles zó krachtig, sterk en veelvermogend, dat bijna elke aanval vruchteloos en tevergeefs scheen. Indien de Heere daarom niet, volgens de woorden van onze tekst 'voor zijn aangezicht ging, en de koperen deuren verbrak, en de ijzeren grendelen aan stukken sloeg/ dan zou Kores nooit die welversterkte stad genomen hebben, maar bij elke poging een gewisse nederlaag ondervinden.

Ziedaar de letterlijke mening van de tekst. Doch zouden de woorden geen uitgebreidere toepassing veroorloven? De belofte, het is zo, werd alleen aan Kores gegeven, en ons is derzelver letterlijke vervulling bekend; maar zijn de woorden alleen toepasselijk op hem? Hebben wij dan geen sterkte in te nemen, geen stad van zaligheid te overwinnen? Hebben wij dan geen behoefte, dat de Heere voor ons aangezicht heengaat, en onze kromme wegen recht maken? Zijn er dan bij ons geen koperen deuren, geen ijzeren grendelen, die ons het toenaderen beletten en de toegang versperren, en die door de Heere moeten verbroken en in stukken geslagen worden? Is het dan waarlijk zo, dat de weg ten hemel dwars over een vlakke en grazige weide leidt, die wij gerust zomaar kunnen betreden en in de aangename koelte van een zomeravond, onder het verzamelen van haar bloemen en het lieflijk geluid van de kwelende vogels? Geenszins; nooit heeft een kind van God de weg ten hemel zulk een groeiend en bloeiend pad bevonden. Zulk een pad vindt men door de wijde poort op de brede weg, die ten verderve leidt. Het is de enge poort en de nauwe weg, de moeilijke weg, vol zwarigheden, beproevingen, verzoekingingen en vijanden, die ten hemel leidt, en welks einde het eeuwige leven is. Indien wij daarom onder de pelgrims naar Sion behoren, verlangende naar de erve der heiligen, zullen wij ook de behoefte aan zulke beloften en derzelver geestelijke vervulling in ons ontdekken, als welke God hier Kores verkondigt. Laat ons dit denkbeeld dan tot een richtsnoer verstrekken tot de geestelijke mening van onze tekst. Ik zal daarom, met Gods zegen, te dezer ure die bevindelijke beschouwing daarvan trachten te geven, en dezelve toepasselijk op Gods volk

uitleggen, mij verder onthoudende van zijn betrekking op Kores, of het moest zijn tot opheldering van de geestelijke beduiding.

In dit licht beschouwd, meen ik voornamelijk drie grote hoofdzaken in deze woorden op te merken:

- I. Het voorafgaande werk des Heeren, in 'voor het aangezicht Zijns volks henen te gaan, de kromme wegen recht te maken, de koperen deuren te verbreken, en de ijzeren grendelen in stukken te slaan.'
- II. De giften welke de Heere hun geeft, wanneer Hij de koperen deuren verbroken, en de ijzeren grendelen in stukken geslagen heeft, en hier genoemd worden: 'schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.'
- III. De gezegende uitwerkselen door des Heeren werk en giften voortgebracht: een geestelijke en bevindelijke kennis van 'dat Hij de HEERE is, Die hen bij hun naam roept, de God van Israël.'

I. Het voorafgaande werk des Heeren, in 'voor het aangezicht Zijns volks henen te gaan, de kromme wegen recht te maken, de koperen deuren te verbreken, en de ijzeren grendelen in stukken te slaan.' Evenwel, voor en aler wij ons schikken tot de beschouwing van het zogenaamde, voorafgaande werk des Heeren, en de aanwijzing, hoe vast dat alles staat op de Goddelijke belofte, moeten wij kort ons oog wenden op de personen tot wie deze beloften gedaan worden. Om dit meer duidelijk zowel als personeel te maken, hebben wij te letten op het enkelvoudig getal, gelijk God het Zelf heeft uitgesproken: 'Ik zal voor uw aangezicht gaan.' Het is zelfs ook uit de woorden van onze tekst duidelijk, dat de beloften, die daarin gevonden worden, gegeven zijn aan het geoefend kind van God, en aan hem alléén. Niemand anders, derhalve, heeft daarmee iets te doen, of enig geestelijk aandeel in dezelve. Verwijl een ogenblik voor uzelf bij dit punt. Dat het uw gemoed ontwijfelbaar zeker zij, dat, tenzij gij geen geestelijke oefeningen, beproevingen, of verzoeking en gebed hebt, gij voor het tegenwoordige geen geopenbaard deel kunt hebben aan de beloften van onze tekst; gij zult derzelver geestelijke gepastheid en schoonheid niet bemerken, noch voor uzelf kennis hebben aan de Goddelijke en hemelse gelukzaligheid, die zij in zich bevatten. Maar indien gij, aan de andere kant, een beproefd en geoefend kind van God zijt; iemand die bekend is met de plaag van uw hart, en met de menigerlei moeilijkheden en verwarringen die de weg des hemels steeds bezetten, dan hebt gij alle reden te geloven, dat gij een dergenen zijt, die zich deze beloften met recht mogen toe-eigenen. Doch beschouwen wij de beloften zelf:

1. Gelijk de eerste derzelve de aangenaamste en zoetste is, zo legt zij ook het fundament voor al de overigen: 'Ik zal voor uw aangezicht gaan.' Welke veel betekende woorden! Hebt gij nooit over derzelver mening nagedacht? Hoe groot moeten wel de zwarigheden en moeiten zijn, dat de God van hemel en aarde Zelf voor ons moet gaan om ze te overwinnen! Inderdaad, zij moeten het bereik van enig menselijk vermogen te boven gaan, indien daartoe niets minder vereist wordt, dan de onmiddellijke tegenwoordigheid en kracht van de Almachtige Zelf. Ga eens bij een schone avond naar buiten, sla uw blik naar de hemel, versierd met duizenden sterren, en zeg dan tot uzelf: 'Hoe! zou het nodig wezen, dat dezelfde Almachtige, Die al deze schitterende bollen schiep, voor mij heengaat?' Veronderstel eens, dat gij, wat de godsdienstige zaken aangaat, nimmer een enkele beproeving, verzoeking of moeilijkheid op uw weg ontmoette; maar alles gemakkelijk, effen en naar wens ging, zodat er zich zelfs niet één hindernis opdeed, of gij kon die door uw eigen oefening wegnemen. Welnu, als het zo is, hoe ter wereld zoudt gij behoefte hebben, dat de Heere u voorgaat?! Ja, gij zoudt zelfs, of het moest zijn bij wijze van plichtpleging, het niet ondernemen, om zulk een gunst te vragen. Maar indien gij, integendeel, omringd zijt door grote inwendige verwarringen van het gemoed, en gevoelt te zijn in menigerlei gevaar en droefheid der ziel, en van alle zijden bezet door moeilijkheden, waarvan gij zelfs niet één door uw eigen kracht en wijsheid kunt te boven komen, daar zij nochtans moeten opgeheven worden, dan gevoelt gij de noodzakelijkheid, dat 'de HEERE voor u gaat.' Daar is niets waarvan wij afkeriger zijn, dan van beproevingen en verdrukkingen in de voorzienigheid en in de genade; en nochtans, zullen wij aan de waarheid getuigenis geven, wij zullen nooit iets recht kennen of een wezenlijke zegen zonder dezelve ontvangen. Gewoonlijk gesproken, openbaart de Heere Zich nimmer, noch in Zijn voorzienigheid noch in Zijn

genade, of maakt Zich aan de ziel in liefde en barmhartigheid bekend, buiten het pad der beproeving. Derhalve hadden wij ons onder beproevingen en verdrukkingen te gedragen, om niet alleen het einde, maar zelfs het begin der godsdienst te leren; ja, ik zou er wel bij willen voegen, om te weten dat er een God is, en als zodanig de macht van Zijn arm, de grootheid Zijner zaligheid, en het licht van Zijn aangezicht te ondervinden.

Zijn wij daarom wel onderwezen, dan gevoelen wij de noodzakelijkheid, dat de Heere ons voorgaat, en dat niet slechts nu en dan. Naar elke stap van de weg, want zonder Zijn leiding en besturing, zullen wij gewis afdwalen. Hoe treffend vinden wij dat bevestigd in de geschiedenis van de kinderen Israëls! Hoe ging de Heere steeds voor hunlieder aangezicht van Egypte tot het beloofde land, hun weg dag en nacht schikkende door de wolkkolom! Ja, nog toen zij het land Kanaän bereikt hadden, was Hij hun voor- en achtertocht, en maakte de harten en handen hunner vijanden zo zwak als water, zodat zij hun zegevierende armen geen weerstand konden bieden! Hoe vielen de muren van Jericho zelfs op hun bazuingeluid. En hoe was het beloofde land bijna veroverd, vóórdat de kinderen Israëls deszelfs grond betraden! Zó moet de Heere ons elke stap en gang voorgaan.

a. Bovendien, de belofte heeft haar toepassing op verschillende dingen. Niet slechts heeft zij kracht en toepassing op geestelijke-, maar ook op tijdelijke beproevingen en radeloosheden. Op Zijn vóór ons heengaan, beide in de voorzienigheid en in de genade. Indien de Heere voor ons gaat, de weg bereidt en ons een pad baant voor onze voeten, dan is alles wel: elke moeilijkheid zal ineens verdwijnen, en elke berg zal voor ons vlak en effen worden. Maar als wij daarentegen Hem niet voor ons zien heengaan, en niet gevoelen dat Hij ons leidt, dan verlicht geen enkele lichtstraal ons pad, geen vriendelijke hand ontsluit de vele sluitbomen, die ons de weg belemmeren. Van voren en achteren ingesloten zijnde, weten wij niet wat te doen. Het schijnt alsof wij op onszelf waren teruggewezen - voorwaar, ellendige toevlucht genoeg!! - en wij weten niet welke weg in te slaan!

b. Maar niet alleen hebben de woorden hun toepassing op des Heeren voorlichtend, en bijblijvend aangezicht in verdrukkingen en beproevingen, en het uit de weg ruimen derzelve, of ons tot het dragen daarvan te bekrachtigen, maar ook tot de bekendmaking van Zijn heilige en onschendbare wil. Daar is bijna niets zo beproevend en verwarrend voor een kind van God, dan de begeerte om datgene te doen, wat recht is, of indien al bekend, niet te weten hóe dat uit te voeren; verlangende te zijn naar de kennis van Gods wil in sommige gewichtige zaken, en nochtans niet bekwaam te wèzen, die wil klaar en duidelijk te ontdekken. Maar het gebeurt niet zelden, dat, wanneer het tot het uiterste gekomen zijnde, de Heere in Zijn tedere voorzienigheid voor Zijn volk heengaat, door onverwachts ginds een deur te openen en alle andere te sluiten, als een kennelijk teken en bewijs, dat deze de weg is welke wij te gaan hebben, en soms belieft het Hem in Zijn genade een zacht woord van onderricht aan de ziel mee te delen, hetwelk ineens de zaak afdoet.

c. Doch meer bijzonder vervult de Heere dit gedeelte der belofte, door de hindernissen en beletselen uit de weg te ruimen en weg te nemen. Dit was in het bijzonder het geval met Kores, in wiens pad zulke vreselijke beletselen en hindernissen lagen. Wat deze zijn, zullen wij meer van nabij beschouwen, als wij het volgende gedeelte der belofte overwegen.

2. 'En Ik zal de kromme wegen recht maken.' Deze belofte vloeit als vanzelf uit de voorgaande voort; en is daarmee nauw samengevoegd: want door het vóórgaan des Heeren, worden alle kromme wegen recht gemaakt. Maar hoe, indien er in onze paden geen kronkelingen zijn, of indien de weg die wij betreden zo recht is als de baan van een pijl en zo effen en vlak als een groen plein? Wel! dan hebben wij voorzeker op dit ogenblik geen deel aan die belofte. Zij heeft voor ons niets aantrekkelijks; zij biedt ons geen vriendelijke hand. Maar als wij, aan de andere kant, zulke kromme wegen in onze paden aantreffen, dat wij ze onmogelijk kunnen recht maken, en zulke ruwe en oneffen plekken, dat wij tot derzelfer vereffening ons niet bekwaam vinden, dan hebben wij daarin een gegronde hoop, dat wij de geschikte voorwerpen zijn om deel te hebben aan die belofte, dat de Heere vóór ons aangezicht zal gaan en onze kromme wegen recht maken.

Doch wat hebben wij te verstaan door kromme wegen, en hoe worden het kromme wegen? - In het algemeen beschouwd, kunnen wij ervan zeggen, dat zij tweeledig alzo zijn:

- a. sommigen zijn uit haar aard krom en oneffen; en
- b. anderen zijn dat niet door hun natuur, maar vanwege de bepaling en bestemming des Heeren, om alzo te wezen.

a. De dingen, die uit hun aard en natuur niet recht zijn, maar krom en verdraaid, zijn aldus door de zonde; want de zonde heeft krom gemaakt en verbogen, wat oorspronkelijk recht was. Zo zijn verkeerde geaardheden, kromme gesteldheden, kromme begeerten, kromme willen, kromme lusten in zichzelf aangeboren krommingen, omdat zij door de zonde uit hun oorspronkelijke staat verbogen zijn, en nu niet meer vlak liggen onder Gods heilige wil en Woord; en deze worden door een levende ziel gevoeld krommingen te zijn door de inplanting en het bezit van een heilig grondbeginsel, hetwelk zich openbaart en kermt onder de krommingen en tegenstrijdigheden.

b. Maar daar openbaren zich ook krommingen in de paden van Gods volk, die in hun aard en natuur niet zo zondig in zichzelf zijn, maar door de hand van God ons krom gemaakt zijn. Hiertoe behoren de verdrukkingen in lichaam en gemoed, armoede in omstandigheden, zware berovingen in onze werkzaamheden, verliezen van kinderen, in één woord, een menigte verschillende omstandigheden door de Heere gewekt of bestuurd, zodat zij ons 'kromme wegen' worden.

Maar nu, de Heere heeft beloofd 'de kromme wegen recht te maken.' Nemen wij daarom de belofte in haar volle uitgestrektheid, dan wordt daarin ten stelligste verklaard, dat de Heere kromme wegen, waaruit ook ontstaan, waardoor ook gekomen, van welke gedaante zij mogen wezen, recht zal maken. Voorzeker een heerlijke ontdekking van Zijn almacht, wijsheid en getrouwheid!

Maar gij vraagt mij: hoe Hij die kromme wegen recht maakt? Dat geschiedt in twee wegen, al naar de aard en natuur derzelve. Soms maakt Hij ze recht door die krommingen weg te nemen; en op andere tijden door ons gemoed aan dezelve te onderwerpen en ze goed te keuren. Misschien hebben wij een kromme weg in Zijn voorzienigheid. Hetzij armoede, vervolging, onderdrukking, hetzij familiebeproevingen of tijdelijke moeilijkheden; en deze ontspringen uit- en zijn verbonden met omstandigheden, die buiten ons bestuur liggen. Al deze kromme dingen mogen wij met alle ijver hebben zoeken weg te nemen of recht te maken; maar al ons pogen en onderwinden daartoe heeft ze hetzelfde gelaten, zo niet erger gemaakt dan tevoren. Opstand, gemelijkheid of medelijden met zichzelf mogen zich van terzijde in ons gemoed opgeworpen hebben, waardoor zij steeds nog krommer en verdraaid geworden zijn dan ooit, totdat wij ons ten laatste genoodzaakt zien onze toevlucht tot de Heere te nemen. Nu, dan is het Zijn tijd om Zich te vertonen en Zijn eigen belofte te vervullen, hetwelk Hij doet door ze geheel weg te nemen, ons uit de omstandigheden, waardoor ze ons krom werden, te ontheffen, of door een einde aan de omstandigheden zelf te maken. Alzo maakt de Heere soms de kromme wegen recht. Zo deed Hij aan Jakob, toen Hij hem bevrijdde van Labans tirannie en Ezau's dreigend geweld; en aan David, toen Hij Saul uit de weg ruimde. Zo geeft Hij gezondheid voor ziekte, uitredding in gevaren, het wegnemen van een vijand, en het verlossen van onder de macht van de onderdrukkers, als zovele middelen om deze kromme wegen recht te maken.

Maar ook nog op een andere wijze maakt de Heere de kromme wegen recht, en dat geschiedt door onze wil over te buigen, dat wij ons aan dezelve onderwerpen. Wij moeten ons geheel niet voorstellen, dat de Heere, als antwoord op ons gebed, al onze tijdelijke verdrukkingen zal wegnemen. Verre van dat; integendeel zullen wij tot onze dood wellicht daar meer en meer van ondervinden. Maar misschien rijst bij deze of gene de vraag: 'hoe kan Hij dan Zijn belofte vervullen, dat Hij de kromme wegen zal recht maken, indien Hij zelfs sommige der kromste en verdraaidste laat gelijk tevoren?' Dat doet Hij door onze wil aan dezelve te onderwerpen; en dit doet Hij wel eens door de ziel te beweldadigen met een zoet en aangenaam besef van Zijn gezegende tegenwoordigheid; maar ook wel door een verborgen en geheiligd licht te doen opgaan over het pad dat wij betreden, ons daardoor overtuigende, dat die ruwe en oneffen weg de rechte weg is, die leidt tot een stad ter woning. Wanneer het de Heere behaagt Zich aldus te openbaren dan geeft dat onderwerping; en zodra het ons gegeven wordt, ons aan Gods wil te onderwerpen, of de opstand, gemelijkheid en het ongeloof van ons vleselijk bedenken zijn overwonnen, en wij voelen een zoete en zalige kalmte in onze ziel. De kromme wegen zijn nu als ineens verbannen, zijnde verslonden in de wil van God. In

deze weg en op zulk een wijze worden de uit hun natuur kromme wegen zijnde, meestendeels recht gemaakt. In de zaken zelf is geen verandering geschied, maar in onze beschouwing van- en onze gewaarwordingen onder dezelve. Het vleselijk gemoed is krom en blijft steeds verdraaid; onze verkeerde gesteldheid en aard, onze kromme begeerten en lusten blijven op zichzelf even verdraaid als immer tevoren; maar zij zijn voor zover recht gemaakt, dat zij niet meer zo ontsteken en kwellen als tevoren. Op evangelijke wijze is het in het tijdelijke: de beproeving in de voorzienigheid blijft steeds even krom als tevoren. De personen, waarmee wij te doen hebben, de omstandigheden, die wij te bestrijden hebben, het kruis, dat wij dragen, de lasten, die wij hebben te torsen, het blijft alles gelijk en onveranderd. Maar de Heere geeft kracht en bekwaamheid, om de moeite en benauwdheid, door dezelve voortgebracht, te verdragen. En zolang zij in onderwerping aan Zijn heilige wil worden gedragen, drukt hun gewicht niet meer op onze schouders, en hun kromheid wordt niet meer zo scherp gevoeld. Ziet hoe dit het geval was met deze drie uitstekende heiligen van de oude dag: Job, David en Paulus. Jobs beproeving, Davids beroving, en Paulus' doorn bleven allen, gelijk tevoren; maar toen de Heere Zich ontdekte, had Job berouw in stof en as; David stond op van de aarde, wies en zalfde zich; en Paulus roemde in zijn zwakheden.

3. Maar de Heere beloofde Kores meer dan dat: Hij zegt in onze tekst, dat Hij, in voor zijn aangezicht te gaan, 'de koperen deuren zou verbreken, en de ijzeren grendelen aan stukken zou slaan.' Kores verlangde de stad Babylon in te nemen en te bezitten; maar wanneer hij slechts een blik op haar wierp, en de mogelijkheid hoe haar in te nemen overdacht, dan vond hij ze voor zich gesloten met koperen deuren en ijzeren grendelen. Dit sloot alle voortgang ten enenmale buiten, hij kon het ontwerp zijner begeerte niet volvoeren. Die sluitbomen stonden hem gedurig voor de aandacht als te sterk en te vermogend voor al zijn krijgswapenen; en tenzij ze daarom verbroken en in stukken geslagen werden, kon hij de stad niet veroveren en innemen.

En nu, zouden wij in onze eigen persoonlijke ondervinding niet iets kunnen vinden, dat met de gewaarwording van Kores overeenstemt? Als daar is een verlangen der ziel naar de verkrijging van een zeker voorwerp, laat ons zeggen, naar een verwerving der eeuwige zaligheid, of een gewinnen van Christus, en een zalige bevinding van geopenbaarde vergeving en vrede, of een inwendige persoonlijke genieting van de zoete en lieflijke ontdekking van de gunst en liefde Gods. Gesteld eens, dat dit het voorwerp is waar de ziel het op gezet heeft, dewijl de Heere zelf deze begeerten naar dezelve in het binnenste ontstak.

Maar wanneer wij, in de navolging van dit voorwerp, al voorwaarts dringen om dat te verwerven, wat ontmoeten wij dan al niet in de weg?! - Koperen deuren en ijzeren grendelen! En deze onoverkoombare beletselen staan zo in de weg, dat zij hem geheel blokkeren en alle toegang tot de genieting van de begeerde zegening verhinderen. Dan is het door de wegneming of opruiming dezer hindernissen, dat de Heere Zijn belofte vervult: 'de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik aan stukken slaan.' Beschouwt zelfs maar eens onze gebeden. Zijn de hemelen daarboven ons soms niet van koper, zodat Jeremia klaagt, 'dat er geen gebed door kan?' Neen, is soms ons hart zelf niet een koperen deur gelijk, zo hard, zo wederspanning, zo onbuigzaam? Alzo zijn de gerechtigheid, majesteit en heiligheid Gods, wanneer zij deze vreselijke volmaaktheden van de levende Jehova met een onder de schuld der zonde bevend oog beschouwen, als zovele koperen deuren voor de ziel. Evenzo de onderscheidene vijanden, die de ziel omringen; de hindernissen en beletsels, die vanbuiten en vanbinnen in de weg staan; de tegenstand van zonde, satan, eigen vlees en wereld, tegen alles wat goed en Goddelijk is - ja, kunnen wij die allen niet aanmerken als zovele 'koperen deuren,' die de gewenste toegang in de stad belemmeren en keren?

Maar bovendien zijn er ook nog 'ijzeren grendels!' Deze versterken de koperen deuren en beletten haar open te breken of neer te slaan: het sterker en harder metaal geeft vastheid en stevigheid aan het zwakkere. Een ongelovig hart; het verborgen wantrouwen van het bedenken des vleses; schuld op de consciëntie, veroorzaakt door een besef en gevoel van onze snode en ontelbare afkeringen en omdwalingen van de Heere; twijfelingen en vrezes, menigmaal ontspringende uit ons eigen gebrek aan bestaanbaarheid en overgegevenheid aan de Heere; bevattingen alsof wij geheel in alles misleid waren, doordat wij zo weinig merk- en kentekenen van genade en zoveel verzuim en nalatigheid in waakzaamheid en gebed in ons bevinden, dat alles kunnen wij ijzeren grendels heten,

die de koperen deuren kracht bijzetten en versterken.

Maar nu, kunt gij die koperen deuren verbreken, en die ijzeren grendels aan stukken slaan? - Dat is hier de vraag. Of kon Kores dat doen in het natuurlijke? Ongetwijfeld bezat hij een groot en dapper heirleger krijgsknechten van de uitnemendste heldhaftigheid, die de meest mogelijke ervarenheid hadden in het gebruik van hun wapenen; maar vóór hen stonden koperen deuren en ijzeren grendelen. Hij mocht ze beschouwen in haar grootte en wijdte, maar daardoor werden ze niet uit de weg geruimd. Hij mocht wensen en begeren, dat ze verbroken en in stukken geslagen werden; maar wensen en begeren zou weinig vordering geven om ze weg te nemen. Zij bleven steeds gelijk tevoren voor zijn aangezicht, ondoordringbaar, onoverkomelijk. Alzo ook met de gewaarwordingen en ondervinding van een kind van God. Daar, daar recht in zijn weg, staan die onoverkomelijke hinderpalen. Hij kan even weinig zijn hardheid des harten, zijn duisterheid van het gemoed, zijn ongelooft en wantrouwen verbreken, als Kores de koperen deuren en ijzeren grendelen van het aloude Babylon uit de weg kon ruimen. Het is hem even onmogelijk, om de werkingen van een boos, arglistig en Goddeloos hart ten onder te brengen, als de koning van Perzië, door de uittrekking van zijn zwaard, in één slag de ijzeren grendelen, die de koperen deuren versterkten, kon aan stukken slaan. Bij zulk en diep gevoelde behoefte staat hier nu de gepastheid en gelukzaligheid der belofte: 'De koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan.' Geestelijkerwijs genomen, willen de woorden als vanzelf betekenen de wegneming van alle hindernissen die de weg sluiten. Laat ons zien hoe zij worden weggenomen, dat is: door Gods besturende opperheerschappij worden geregeld, om niet meer beletsels te zijn. Zie maar eens op de gerechtigheid en heiligheid van God, die als reine en onkreukbare volmaaktheden voor de ziel de ingang in de hemel en heerlijkheid, tegenstaan. Maar hoe worden dan deze deugden Gods weggenomen? Kan God een enige Zijner eeuwige en heerlijke volmaaktheden verloochenen? Kunnen zij dan, als het ware, vernietigd worden en ophouden te bestaan? Neen, neen! dat is vanzelf onmogelijk; maar met betrekking de erfgenamen der zaligheid kunnen zij zó voor hen veranderen, dat zij niet meer koperen deuren en ijzeren grendelen zijn, om hen buiten de hemel te sluiten. Toen Jezus, door Zijn lijden en sterven, door Zijn verdienstelijke gehoorzaamheid en Goddelijke offerande, Gods gerechtigheid genoeg deed, de wet verheerlijkte en vervulde, opende Hij Zijn volk een ingang in de stad Gods. Zo spreekt de postel daarvan, als dat 'Hij uitwiste het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetzelfde uit het midden nemende, en aan het kruis nagelende.' In die zin zou men kunnen zeggen, dat de wet, die de uitdrukking is van Gods gerechtigheid en heiligheid, verbroken werd als een koperen deur, en aan stukken geslagen als een ijzeren grendel; met andere woorden: zij is niet meer hinderlijk, als een sluitboom in de weg, tot de zaligheid der ziel.

Doch zien wij op de koperen deuren en ijzeren grendelen als afschaduwende andere beletsels, dan zullen wij ze niet in de weg vinden, maar reeds dadelijk verbroken en in stukken geslagen. Zo zijn onkunde, ongelooft, wantrouwen, hardheid van hart, duisternis van gemoed, schuld der consciëntie, met al de andere koperen deuren ineens verbroken, toen de Heere het hart verbrak door de zoete toepassing van liefde en bloed. Alzo ook de onderscheiden verzoeking en benauwingen van binnen en van buiten, die de ziel schijnen tegen te staan, verdwijnen op eenmaal, wanneer God ze met Zijn vinger aanroert; en ook is er geen, die hoe sterk, hoe diep of hoog, niet aan stukken valt voor het Woord van Zijn mond.

II. De giften welke de Heere hun geeft, wanneer Hij de koperen deuren verbroken, en de ijzeren grendelen in stukken geslagen heeft, en hier genoemd worden: 'schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.' Maar toen Kores, door het verbreken der koperen deuren, en het in stukken slaan der ijzeren grendelen, toegang kreeg tot de stad Babylon, wat vond hij daar? - Talloze schatten. Daarvan kwam hij opeens in het volle bezit als des Heeren eigen vrije gift; want de belofte luidt: 'Ik zal u geven de schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.' Kores kreeg geen deel aan de schatten der duisternis, noch sloeg hij zijn hand aan de verborgen rijkdommen, die in het paleis des konings van Babel weggelegd waren, vóórdat hij de stad ingegaan was door de koperen deuren. Zo ook in het geestelijke. Daar in de verte vertoont zich aan uw ogen de stad van zaligheid, - de stad, die de Heere met alle geestelijke zegeningen voorzien en versierd heeft. Ziet, hoe derzelve torens aan de horizon blauwen, en hoe de zon haar tempels en paleizen verguldt!

Maar bemerkt uw oog ook niet, dat diezelfde zon schittert op de koperen deuren, die gesloten zijn met ijzeren grendelen, en die alle toegang beletten? Nochtans, de Heere gaat voor hen henen, verbrekende deze en in stukken slaande gene, en geeft aan de ziel een gezegende toegang tot de stad.

Doch wat ontdekt Hij daar dan de gelovigen, en waarvan geeft Hij hem de bezitting? —

1. 'De schatten, die in de duisternis zijn!' Maar wat dunkt u, vindt gij dit niet een vreemde uitdrukking? - 'Schatten, die in de duisternis zijn!' Zou er dan duisternis kunnen zijn in de stad van zaligheid waarvan Jehova het Lam het eeuwige Licht is? - De uitdrukking geeft niet te verstaan, dat de schatten zelf duisternis, maar dat zij in de duisternis waren, totdat zij aan het licht gebracht werden. De schatten van Bélsazar waren in de duisternis, voordat zij aan het licht gebracht en Kores gegeven werden. Zo is het in geestelijke zin. Zijn er geen schatten in de Heere Jezus? - O! welke schatten van genade in Zijn heerlijke Persoon! Welke schatten van vergeving in Zijn dierbare bloed! Welke schatten van gerechtigheid in Zijn volmaakte gehoorzaamheid! Welke schatten van zaligheid in alle, dat Hij is en heeft als de grote Hogepriester over het huis Gods! Nochtans, al deze schatten zijn 'schatten, die in de duisternis zijn' voor zover zij verborgen zijn voor onze ogen en harten, totdat wij, door Zijn bijzondere kracht, in de stad van zaligheid gebracht zijn. Dan zijn deze schatten niet slechts aan het licht gebracht, geopenbaard en bekend gemaakt, maar ook is de ziel opeens in het volle bezit daarvan. Zij worden niet slechts gezien, maar door een bijzondere daad van gift uit het hof des hemels hem overgemaakt, als die door het geloof in de Heere Jezus Hem aanneemt in zijn hart. Niemand heeft zelfs de minste bevassing van de schatten der genade, die er zijn in de Heere Jezus Christus, totdat hij gebracht is uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, en Hem kent en de kracht Zijner opstanding door de zoete openbaringen Zijner tegenwoordigheid en liefde.

Maar niets slechts wordt door het woord 'schatten' te verstaan gegeven, dat er iets opgeleid en verborgen is voor het gewoon gezicht; maar (als in het meervoudig getal voorkomende) het drukt uit een oneindig, onberekenbaar bedrag, - een bedrag, hetwelk nooit zal uitgegeven worden, maar genoegzaam, en genoegzaam, en wederom en altijd genoegzaam zal zijn, voor al de behoeften, en voor al de gelovige komers. Wanneer wij door het geloof een gezicht krijgen van de Persoon, en het werk van de Heere Jezus, en de overvloeiende volheid van Zijn genade ons onder de ogen komt, en hoe zij veel meer overvloedig wordt over al het meerder worden der zonden, dan moge het terecht ons gemoed met een heilige verwondering en aanbidding vervullen. Wanneer wij een straaltje van de krachten en de uitwerkselen van Zijn verzoenend bloed mogen ontvangen, dat dierbaar bloed, hetwelk 'reinigt van alle zonden' en die Goddelijke gerechtigheid, welke is 'tot allen, en over allen, die geloven', welke schatten van barmhartigheid, vrede en vergeving zien wij dan daarin opgelegd! Dit met het oog des geloofs te beschouwen, en in derzelve schoonheid, beminnelijkheid en gelukzaligheid in te gaan, is inderdaad met al de heiligen te begrijpen, de lengte, en de breedte, en diepte, en de hoogte, en iets te kennen van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat. De zon zal ophouden haar licht te geven, en de aarde om haar gewas voort te brengen; maar deze schatten zullen steeds niet uit te ledigen zijn: want zij zijn in zichzelf oneindig en onuitputtelijk.

2. Maar de Heere belooft bovendien Kores te zullen geven: 'de verborgen rijkdommen', dat is letterlijk verstaan, de rijkdommen der stad, die in haar verborgen plaatsen weggelegd waren. En heeft dit niet een even geestelijke en proefondervindelijke mening als het overige van de tekst, waarmee het in nauw verband staat? - O ja! Menigvuldig toch zijn 'de verborgen rijkdommen', waarmee de God aller genade Zijn gelovig geslacht verrijkt. Neem maar eens het Woord van God. Welke verborgen rijkdommen zijn in deszelfs geheime diepten weggelegd! Hoeveel waardiger is elke belofte, dan duizend werelden! En hadden wij slechts ogen om te zien, hoe zou het ons duidelijk worden, dat ieder gedeelte van Gods ingegeven waarheid ten boorde toe gevuld is met de rijkste ontdekkingen van de wijsheid en goedertierenheid Gods. Maar deze rijkdommen zijn verborgen voor het aangezicht. Zij liggen verzegeld voor het oog der gieren in de verborgen diepten der geopenbaarde waarheid. Maar wanneer het de Heere behaagt, dezelve tot de ogen en het hart van een Zijner gelovige kinderen te brengen, dan doen zij hem ook betuigen: 'O! ik kon het nooit geloven, dat er zulk een volheid en diepte in Gods Woord verborgen lag, of zulk een volheid en dierbaarheid in de beloften, maar ook, zolang het voor mijn ogen bedekt en onzichtbaar was, kon ik het niet begrijpen,

dat er zulk een schoonheid en beminnelijkheid was in Jezus, zulk een liefde in Zijn hart, zulk een kracht en waarde in Zijn verzoenend bloed, noch zulk een blijdschap en vrede in het geloven. Ik zou het nooit geloofd hebben, dat er in Gods Woord zulk een kracht was om te wonden en te genezen, om neder te werpen en op te heffen.' O! hoe worden niet alleen alle bevattingen, maar zelfs de voorkomingen des harten door het Woord der waarheid, in de hand des Geestes, overtroffen! O! hoever gaan deze verborgen rijkdommen alle aardse schatten te boven, en overtreffen in waarde duizenden en miljoenen van goud en zilver! Maar het is alleen dan, wanneer deze verborgen rijkdommen aan de ziel geopend zijn, zodat wij zien, gevoelen en weten, wat de Heere Jezus Christus is voor hen, die in Hem geloven en Zijn Naam beminnen. Het is deze verlichting en ontdekking, die het Woord van God wezenlijkheid, geest en leven doet zijn voor de ziel. De kracht en gelukzaligheid dezer dingen te gevoelen, is een gedeelte van die 'verborgenheid des HEEREN, welke is met degenen, die Hem vrezen;' en door het ingaan in deze verborgenheden, het tasten en handelen dezer schatten, en het bezit verwerven van deze rijkdommen, komen wij proefondervindelijk te verwezenlijken, welk een gezegende kracht er ligt in een Goddelijke, hartgrondige en gelovige godsdienst. Wij kunnen de waarheden duidelijk genoeg in Gods Woord zien, maar als dat het alles is, wat wij van haar weten, dan is het gelijk een zien van geld, dat niet het onze is, maar dat voor de armoede van anderen is opgelegd. Het grote punt waar het op aan komt, is niet slechts de rijkdommen te zien, maar in het bezit derzelve gesteld te worden. Een godsdienst zonder kracht, zonder geur, zonder een gevoelde gelukzaligheid in de waarheid Gods, door de toepassing van de Heilige Geest, is nutteloos en van geen waarde, beide voor de tijd en de eeuwigheid. Gelijk de som van een schooljongen: het staat alles op papier - een zeker bedrag in nummers zonder het bezit van een enkele penning.

Maar let eens op het verband dat er is tussen de beloften, en 'de kromme wegen, koperen deuren en ijzeren grendels', en het voorheengaan van de Heere om ze weg te nemen. Zonder dit voorafgaand werk zouden wij tot onze dood onkundig blijven van 'de schatten, die in de duisternis zijn', onze ogen zouden nimmer zien, noch onze handen tasten, 'de verborgen rijkdommen.' Daar zijn, vergelijkenderwijs gesproken, maar weinigen, die iets kennen van de zoetheid en wezenlijkheid van een door God onderwezen godsdienst; van de kracht der genade aan de ziel, of van de schatten en rijkdommen, die er weggelegd zijn in de volheid van de Zone Gods. Zelfs de meesten dergenen, die de waarheid belijden, vergenoegen zich met de naam van te leven, met een rechtzinnige geloofsbelijdenis, met een goed klinkend praatchristendom, en toelating tot het lidmaatschap van de kerk, zonder te weten of iets begeren te weten van de gezegende kracht en het wezen der gemeenschap met God, van een ontdekking van de Heere Jezus, van de openbaring Zijner liefde en genade aan de ziel, en de verzegeling van de gezegende Geest aan het hart.

III. En nu het gevolg of de uitwerkselen van het aan het licht brengen van deze schatten der duisternis? - Het is: een geestelijke bevinding en kennis van God, en dat Hij de God is van Zijn volk: 'Opdat gij moogt weten, dat Ik de HEERE ben, Die u bij uwen naam roep, de God van Israël.' Merk eens op de bijzonderheid der uitdrukking: 'Ik de HEERE, Die u bij uw naam roep!' Wat een ondeelbaarheid drukt het op de persoon, die aldus wordt aangesproken! Hoe maakt het de godsdienst als een persoonlijke zaak! Wanneer God iemand bij name uitzondert, dan geeft dat te kennen, dat Hij wat bijzonders met hem te doen heeft, en dat Hij hem persoonlijk en als op zichzelf staande kent. Trouwens, dit gaat in het natuurlijke ook goed door. Hoevelen immers zijn hier tegenwoordig, die ik, hoewel voor mijn aangezicht ziende, niet ken bij naam. Wanneer ik u daarom op de straat ontmoet, zo zou ik u niet bij uw naam kunnen aanspreken. Evenwel zijn er, wiens namen mij bekend zijn; ulieden zou ik derhalve bij uw naam aanspreken, dewijl ik meer of minder persoonlijke kennis aan u heb. Zo ook in de genade. De Heere kan gezegd worden 'Zijn volk bij name te roepen', als Hij hen, door een bijzonder werk der genade aan hun harten, uit de wereld roept tot de kennis van Hemzelf. Niet, dat Hij inderdaad met een hoorbare stem spreekt; maar de uitwerking is zo onderscheidende, alsof Hij zeide: 'Johannes, of Maria, Ik heb u nodig!' Wij hebben niet te verwachten, dat wij zullen zien het licht, of zullen horen de overluidende stem waarmee Saulus van Tarsen werd beschenen en geroepen; maar wij moeten enigermate dezelfde kracht ondervinden, en iets van dezelfde Goddelijke invloeden gewaar worden. Wanneer God een mens aldus roept, dan zal, ja, dan moet hij komen, want de Heere voegt daaraan een kracht toe, die hij niet kan noch wil wederstaan, althans niet

met opzet. Het is voorwaar onoverwinnelijke genade, ja, onweerstaanbare genade!
En nu de handelwijs?! God roept de zondaar bij zijn naam; en hoewel Hij ons niet mondeling roept gelijk de Heere Jezus Christus Zijn discipelen riep, wanneer Hij zeide: 'Volg mij!' - de uitwerking echter is dezelfde.

En wat is de vrucht en het voortbrengsel van die bijzondere, ondeelbare en persoonlijke roeping? - Kennis! Doch welke kennis? Een geestelijke, hartelijke en bevindelijke kennis. En waarvan? 'Dat de Heere, Die hen bij naam roept, de God Israëls is.' Zo leren zij dus twee dingen: vooreerst, dat de Heere hen geroepen heeft bij hun naam, met andere woorden: dat het een waarachtig werk der genade aan hun zielen is. Zij hebben hun twijfelingen en vrezen daaromtrent gehad; zij zijn beproefd geworden met betrekking tot de aanvang, de voortgang en het einde daarvan; zij zijn geoefend geworden met ongeloof en wantrouwen, en menigerlei angstvallige mismoedigheden; maar door de verborgen kracht Gods, die in hun ziel is uitgestort, gevoelden zij hun harde hart vertederd, hun ongeloof weggenomen, hun wantrouwen in stukken geslagen, en de schatten, die in de duisternis zijn, aan het licht gebracht, waardoor zij gevoelig verrijkt en in het bezit gesteld zijn van de liefde Gods. Nu zien zij ook, dat God hen waarlijk bij name riep; dat het een waar, echt werk is; en bij een terugzien op de weg die achter hen is worden zij met eigen ogen gewaar, dat de Heere in alles 'voor hun aangezicht gegaan is, en de kromme wegen recht gemaakt heeft.' Daarin hebben zij dan ook het getuigenis, dat Hij, Die hen bij hun naam riep, zo deed, omdat Hij eerst hun namen geschreven had in het Boek des levens. Dit aan het hart verzegeld te hebben, is een druppel des hemels in de ziel te bezitten.

Maar de voornaamste en tweede zaak, waaraan Hij hen kennis geeft, is: 'dat Hij de God Israëls is.' Veel ligt er in deze uitdrukking opgesloten; maar het voornaamste punt daarvan is, dat Hij Zich daardoor verklaart te zijn hun Verbondsgod; en dat al de beloften, die Hij aan Israël gedaan heeft, krachtig de hunne zijn. Als 'de God van Israël' openbaart Hij Zijn barmhartigheid en genade; als 'de God van Israël' zal Hij nooit de voorwerpen van Zijn uitverkiezende liefde begeven noch verlaten; als 'de God van Israël' vervult Hij al Zijn beloften, verslaat Hij elke vijand, vertoont Hij Zich in iedere moeilijkheid, vergeeft Hij mildelijk alle zonden, heelt Hij goedgeunstig alle afwijkingen, en zal Hij hen bij de uitkomst in de eeuwige gelukzaligheid doen aanlanden.

Hoeveel licht verspreidt de gehele tekst op de weg Gods in het zaligen van zondaren, en het werk Zijner genade aan de ziel. Hier zien wij ons voor ogen gesteld een godsdienst, die gegrondvest zijnde op de beloften en zekere getuigenissen Gods, van geen wankelen weet. In deze godsdienst is een Goddelijke wezenlijkheid, gelijk zij van de hemel nederdaalt in de ziel. Het is niet enkel een verandering van inzicht in de leer, of verandering van levenswandel; het is niet een aannemen van een zeker stelsel van leerstukken, het horen van een zeker leraar, of het komen in een kerk, en wat dergelijke meer zij. Het is iets zeer verschillend daarvan, ja, zover overtreffend als de hemel is boven de aarde, of de eeuwigheid verschilt van de tijd.

Maar gij zegt misschien: 'Moeten dan alle mensen, die zalig zullen worden, door deze bevinding gaan?' Dat ik u, ter beantwoording, een wedervraag doe: 'Meent gij, dat Kores op een andere wijze, of langs een andere weg in de stad kon komen?' Hij kon noch over, noch door, noch onder de muren door in de stad komen. De enige doorgang, die er was, moest zijn door de koperen deuren met ijzeren grendelen; en al zijn pogen om ze te verbreken of in stukken te slaan baatten niets. God moest het werk voor hem doen, of het zou niet gedaan worden. Zo moet Hij krachtig voor ons en in ons werken; en, gelijk het ging met Kores, juist onze moeilijkheden, doen ons onze nood gevoelen en Zijn genade en kracht waarden en hoogschatten. Indien wij daarom geen beproevingen, moeilijkheden, of verwarringen hebben, dan voorzeker, hebben wij God niet nodig; wij kunnen het dan wel buiten Hem doen. Als ik mijn eigen hart kan vertederen, dan heb ik zeker niet nodig, dat God het voor mij vermurwd. Indien ik in de Heere Jezus Christus kan geloven wanneer het mij lust, dan heb ik voorwaar niet nodig, dat God mij het geloof geeft. Wanneer een rijke geld nodig heeft, gaat hij slechts naar de bank, en neemt zoveel hij behoeft. Hij heeft niemand te vragen om geld; zo ook: indien het geloof in mijn ziel door mijzelf kon worden ontstoken, dan had ik niet als een bedelaar of een bedeede wordende tot God te gaan, en Hem aan te roepen om mij geloof te geven. Als ik honderden in de wisselbank had, dan had ik slechts te gaan en zoveel te nemen, als mij goed vond. En zo kon ik al vergelijkende voortgaan, en elke tak van de godsdienst van de vrije wil leugenachtig

maken. Wanneer mijn weg in de voorzienigheid een kromme weg is, en ik door enige oefening en inspanning van mijn eigen vermogens, die genoegzaam kan recht maken, wat zou mij dan bewegen, dat van de Heere te vragen? Of als ik door mijn eigen oefeningen ten hemel kon opklimmen, waarom had ik dan nodig, dat de Heere mij zal helpen? Maar aan de andere kant; indien ik vóór mij en achter mij niets zie dan kromme wegen, en evenwel buiten derzelve rechtmaken bijna niet kan leven, en dat werk toch verre boven mijn kracht is; wel, dan heb ik waarlijk een boodschap aan de troon der genade. Ik heb in wezen en waarlijk iets voor God te doen; en wanneer het Hem belieft, dat als een antwoord op mijn gebed te doen, dan kan ik Zijn heilige Naam danken en prijzen. Dit geeft Gode lof en heerlijkheid; verhoogt Hem en vernedert mij. Zo is het met iedere moeilijkheid, beproeving en verwarring. Indien ik dezelve niet heb of ken, of ik kan ze in- en door mijzelf overwinnen, dan moge ik God als plichtpleging vragen om Zich te ontdekken, maar in het wezen der zaak kan ik zeer goed buiten Hem handelen, en zelf regeren.

Het is ons misschien ook niet duister, waarom Gods volk zoveel koperen deuren en ijzeren grendels heeft, zo menigmaal met veel beproevingen en onderscheiden verzoeken te kampen heeft. Dit geschiedt vooral ook, om hen een persoonlijke kennismaking te geven met God, de grote God van hemel en aarde, de Verbondsgod van Israël; om de godsdienst, die geen beproevingen of oefeningen, geen verzoeken of verwarringen heeft, slechts spottend en vals is. Denkt gij er anders over; kom zegt mij, welke waarde heeft zij? Is zij Gode verheerlijkend? In het minst niet. Is zij dan vertroostend voor de mens? Maar hoe kan dat, daar hij dat niet behoeft! Brengt zij mensen uit de wereld? Niet één enige. Een mens met de godsdienst van de eerste Adam, is met de wereld als de hand met de handschoen. Zij brengt geen zonden ten onder, ja, ook de minste niet. Zelfs gevoelt hij daar nimmer behoefte aan, want zijn zonden verontrusten hem niet; het zijn zijn boezemvrienden; en waartoe zou hij zich daar vanaf maken? Brengt zij dan vergeving aan? Maar waartoe zou dat wezen, zo er geen lasten zijn weg te nemen, geen schuldige consciëntie te reinigen? Voert zij de hemel in zijn ziel? O! hij is al te goed voldaan met de aarde, dan dat dit nodig zou wezen. Neemt gij derhalve de beproevingen, oefeningen en verwarringen weg waarmee de ware godsdienst zo gemengd is, en zo uitgebreid mee te doen heeft, dan neemt gij, als vanzelf weg waarin de ware godsdienst zichtbaar in wordt, ja, enigerwijs in bestaat.

Gij hebt toch wel eens een klimop over een muur zien groeien? En hoewel hij daar als uitgroeit, zo is noch de muur de klimop, noch de klimop de muur. Maar neemt gij de muur weg, dan zal de klimop mede vallen. Alzo zijn de beproevingen en verzoeken, lasten en droefheden, niet de godsdienst, gelijk de muur niet is de klimop, maar nochtans groeit de godsdienst als uit- en op deze dingen, en doorvlecht zich in haar tussenruimten, gelijk de klimop zich dringt in de kloven en spleten van de muur. Neemt gij daarom de beproevingen en verzoeken weg, waarmee de godsdienst doorvlochten is, en zij beide zullen tezamen vallen.

Dat ik mij moge beroepen op de bevinding dergenen die hier tegenwoordig zijn, en leven in hun ziel hebben. Het is heden dinsdag. Nu dat ik u moge vragen, welk een dag het voor u geweest is? 'Wel', zegt gij, 'ik ben meestentijds in mijn bezigheden geweest, ik had veel te doen in mijn roeping, en mijn gemoed heeft zich de gehele dag daarmee bezig gehouden.' Maar dan, wat godsdienst had gij al die tijd onder uw bezigheden, in uw ziel? Gij antwoordt: 'Och! om de waarheid te zeggen: niet met al. En wie zou zulks, indien hij te doen had wat mij wachtte?' Maar een ander zou mogelijk zeggen: 'Zal ik oprecht voor u zijn, dan moet ik betuigen: ik had een zeer beproevende dag, en ben bijna de ganse dag zuchtende en kermende geweest.' Wie van deze twee personen denkt u, zou behoefte hebben, dat de prediking te dezer ure aan zijn ziel gezegd werd? Wie hunner heeft de zoete toepassing ener belofte of een ontdekking van Gods liefde nodig? Behoef ik nog te zeggen, wie van deze twee de beste hoorder is? Ik zou het een honen van uw algemeen gevoelen rekenen! Indien wij enig inzicht in onszelf hebben, en de toestand van ons hart gevoelen, dan weten wij, dat, zo wij niet op de één of andere wijze in ons gemoed beproefd zijn, de belofte in ons geen plaats vindt; want er is in ons geen gepastheid voor de belofte noch in de belofte voor ons. Daar is, om zo te zeggen, geen deur voor de Heere Jezus om tot ons in te komen en Zich aan ons te openbaren. Maar indien ik onderscheidene beproevingen en moeilijke verdrukkingen heb; zie ik in en vóór mij kromme wegen, en alles schijnbaar tegen mij, dan maakt mij dat, onder de zegen des Heeren, begerig naar Zijn tussenkomst, opdat Hij Zijn kracht, tegenwoordigheid en genade aan mij mocht openbaren. Mij dunkt, dat deze zaak zo duidelijk is, dat eenieder het zou kunnen zien. Althans, elke bladzijde in

Gods Woord bevestigt het.

Is dit zo, dan moge de wedergeboren ziel wel uitroepen: 'Geef mij maar beproevingen, en Gods barmhartigheid in dezelve. Geef mij mijn lasten, en Gods ondersteuning onder hen. Geef mij mijn verdrukkingen, en Gods vertroosting met dezelve. Geef mij mijn verzoeken, en Gods genade om mij uit dezelve te verlossen; want ik weet, wanneer ik aan mijzelf ben overgelaten, zonder beproeving of zegen, dan ben ik een arm, vleselijk, werelds schepsel, en op zulke tijden, alhoewel ik de waarheid belijd, is het slechts bij name!' Zegen God dan, voor al uw beproevingen en verzoeken. Jakobus zegt ervan: 'Acht het voor grote vreugde, mijn broeders! wanneer gij in velerlei verzoeken valt;' en gezegend zij God voor elke last en voor iedere oefening; maar bovenal: gezegend zij God voor Zijn genade waardoor Hij de ziel daarin ondersteunt, daaronder vertroost, en ten laatste haar uit alle beproevingen voert, haar eindelijk brengende tot die gelukzalige plaats, waar alle tranen van de ogen zullen worden afgewist. AMEN.